

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.417 van 25 juli 2008
in de zaak X II

In zake: X die handelt in eigen naam en als vertegenwoordigster van haar minderjarig kind:
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van haar X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, van Congolese nationaliteit, op 5 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de beslissing van 13 februari 2008 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat M. KIWAKANA voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 februari 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“ De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds november 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert, deelneemt aan allerlei activiteiten, ingeschreven is in een opleidingscentrum, relaties heeft opgebouwd met Belgen en gevestigde vreemdelingen, getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 30/11/2004 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 28/03/2007 afgesloten met de beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 08/05/2007. Op 21/09/2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen) afgeleverd, haar betekend op 06/02/2008.

De duur van de procedure –namelijk 2 jaar 5 maanden en 8 dagen- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000). Het Cassatieberoep bij de Raad van State werd op 22/06/2007 niet toelaatbaar verklaard (arrest 807).

Bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit de publieke orde verstoord zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Dat haar kind in België werd geboren, kan niet beschouwd worden als uitzonderlijke omstandigheid daar hij dezelfde verblijfstoestand kent als zijn ouders. Aan Pedrinho Sergio Tachini van Angolese nationaliteit, de vader van het kind, werd op 21/08/2007 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het kind dient bijgevolg ofwel de vader, ofwel de moeder te vervoegen op het moment dat zij gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien toont betrokkene niet aan dat het een probleem zou zijn om samen met haar kind terug te keren naar Congo (DR) om vanuit dit land de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire posten. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen inbreuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Tijdens haar asielaanvraag verklaarde betrokkene immers nog ouders en een broer in Kinshasa te hebben. Bovendien verbleef betrokkene ruim 19 jaar in Congo (DR) en haar verblijf in België, haar integratie en haar

opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de verwijzing naar de Omzendbrief van 15/12/1998 dient er gesteld te worden dat deze Omzendbrief niet langer van toepassing is daar op 17/03/2003 een nieuwe Omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gepubliceerd in het Staatsblad.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om de terugreis te financieren en/of om de nodige documenten voor de terugreis in orde te maken.”

Tevens wordt verzoekster op de hoogte gebracht om dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 6 februari 2008. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“ L'intéressé(e) se trouve dans le cas prévu à l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers: l'intéressé demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis à l'article 2, en effet, l'intéressé(e) n'est pas en possession d'un passeport valable avec visa valable. Elle n'a pas été reconnue réfugié. »

2. Ontvankelijkheid

2. 1. Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet “op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel” beiden vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoekster onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie, aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: E.V.R.M.).

3.2. Waar verzoekster een inbreuk op artikel 3 van het E.V.R.M. aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling eist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het E.V.R.M., zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een

dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M..

Er dient in casu op te worden gewezen dat verzoekster enkel de schending aanvoert van betreffende bepaling, zonder enige verdere toelichting, zodat zij derhalve niet aantoonbaar dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

3.3. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- de aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;
- het feit dat betrokkene sinds november 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert, deelneemt aan allerlei activiteiten, ingeschreven is in een opleidingscentrum, relaties heeft opgebouwd met Belgen en gevestigde vreemdelingen, getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend; de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980;
- betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; betrokkene vroeg op 30/11/2004 asiel aan in België; deze asielaanvraag werd op 28/03/2007 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 08/05/2007; op 21/09/2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen) afgeleverd, haar betekend op 06/02/2008;
- de duur van de procedure –namelijk 2 jaar 5 maanden en 8 dagen- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000); het Cassatieberoep bij de Raad van State werd op 22/06/2007 niet toelaatbaar verklaard (arrest 807);
- bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput;
- wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit de publieke orde verstoord zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving;
- dat haar kind in België werd geboren, kan niet beschouwd worden als uitzonderlijke omstandigheid daar hij dezelfde verblijfstoestand kent als zijn ouders. Aan Pedrinho Sergio Tachini van Angolese nationaliteit, de vader van het kind, werd op 21/08/2007 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend; het kind dient bijgevolg ofwel de vader, ofwel de moeder te vervoegen op het moment dat zij gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten; bovendien toont betrokkene niet aan dat het een probleem zou zijn om samen met haar kind terug te keren naar Congo (DR) om vanuit dit land de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire posten; de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven; de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen inbreuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;
- het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting

van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie; tijdens haar asielaanvraag verklaarde betrokkene immers nog ouders en een broer in Kinshasa te hebben; bovendien verbleef betrokkene ruim 19 jaar in Congo (DR) en haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst;

- wat betreft de verwijzing naar de Omzendbrief van 15/12/1998 dient er gesteld te worden dat deze Omzendbrief niet langer van toepassing is daar op 17/03/2003 een nieuwe Omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gepubliceerd in het Staatsblad;

- niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen; het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om de terugreis te financieren en/of om de nodige documenten voor de terugreis in orde te maken.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 voorziene documenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980), m.n. een geldig paspoort en geldig visum en dat ze niet als vluchteling werd erkend.

3.4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 voorziene documenten, m.n. een geldig paspoort en geldig visum en dat ze niet als vluchteling werd erkend.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enige middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster betoogt in casu dat er geen rekening werd gehouden met een belangrijk element, m.n. samenleving met vader en kind; dat haar familieleven in België is gevestigd; dat dit feit een terugkeer naar haar land van herkomst, teneinde een verblijfsmachtiging te bekomen, het ook bijzonder moeilijk maakt; dat het voor haar onmogelijk is terug naar Congo te vertrekken met een Angolees kind, dat over geen papieren beschikt; dat het kind in dit geval van de vader of van de moeder gescheiden zou worden; dat de bestreden beslissing dit element niet in rekening neemt; dat gezien de elementen van dit dossier, en de onbetwistbare buitengewone omstandigheden de aanvraag ten minste ontvankelijk moet worden verklaard en dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

De bestreden beslissing overweegt hieromtrent dat

“haar kind in België werd geboren, kan niet beschouwd worden als uitzonderlijke omstandigheid daar hij dezelfde verblijfstoestand kent als zijn ouders. Aan Pedrinho Sergio Tachini van Angolese nationaliteit, de vader van het kind, werd op 21/08/2007 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het kind dient bijgevolg ofwel de vader, ofwel de moeder te vervoegen op het moment dat zij gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien toont betrokkene niet aan dat het een probleem zou zijn om samen met haar kind terug te keren naar Congo (DR) om vanuit dit land de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire posten. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen inbreuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.” en dat *“Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Tijdens haar asielaanvraag verklaarde betrokkene immers nog ouders en een broer in Kinshasa te hebben. Bovendien verbleef betrokkene ruim 19 jaar in Congo (DR) en haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”*

In tegenstelling tot datgene wat wordt beweerd door verzoekster dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij, zoals blijkt uit de hierboven weergegeven overwegingen van de bestreden beslissing, wel degelijk rekening heeft gehouden met de door haar vernoemde elementen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De verzoekster maakt met haar

aangevoerde betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door hem in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

3.5. Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 van het E.V.R.M., werpt ze in essentie op dat, in geval ze het grondgebied effectief moeten verlaten binnen de 30 dagen en rekening houdende met het feit dat ze samenwoont met haar kind en de vader van haar kind, die van Angolese nationaliteit is, deze samenleving onmogelijk zou worden wat een ernstige en ongeoorloofde inmenging betekent in het recht op privé- en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het E.V.R.M.; dat artikel 8 van het E.V.R.M. het principe poneert van eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder beschermt tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag; dat paragraaf 2 van dit artikel geen inmenging duldt door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving en dat deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst er op dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verzoekers betwisten trouwens niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zijn van mening dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden.

De Raad stelt vast dat verwerende partij, bij de beoordeling van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, een afweging maakte tussen het voorkomen van strafbare feiten en het recht op gezinsleven van verzoekende partij.

In casu werd door de eerste bestreden beslissing overwogen dat

“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 30/11/2004 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 28/03/2007 afgesloten met de beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 08/05/2007. Op 21/09/2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen) afgeleverd, haar betekend op 06/02/2008. De duur van de procedure –namelijk 2 jaar 5 maanden en 8 dagen- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000). Het Cassatieberoep bij de Raad van State werd op 22/06/2007 niet toelaatbaar verklaard (arrest 807).”

De tweede bestreden beslissing steunde op de volgende motieven: m.n. dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 voorziene documenten (art. 7, alinea 1,

1° van de Wet van 15 december 1980), m.n. een geldig paspoort en geldig visum en dat ze niet als vluchteling werd erkend.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster op 30 november 2004 asiel aanvraag in België; dat deze asielaanvraag op 28 maart 2007 werd afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 8 mei 2007; dat het Cassatieberoep bij de Raad van State ingesteld tegen voormelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 22 juni 2007 niet toelaatbaar werd verklaard (beschikking 807); dat op 21 september 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen) werd afgeleverd, haar betekend op 6 februari 2008 en dat zij er sindsdien voor opteerde illegaal in het land te verblijven, wat door haar op generlei wijze wordt betwist.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits zij voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het E.V.R.M. biedt aan de minister van Binnenlandse Zaken, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Verzoekster maakt met haar betoog geen schending van het recht op gezinsleven, zoals vevat in artikelen 8 van het EVRM, aannemelijk.

In zoverre verzoekster tevens de schending aanvoert van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting en van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, volstaat de vaststelling dat ze zich in casu beperkt tot het louter opsommen van deze door haar geschonden geachte "beginselen" en "verplichtingen". Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop deze elementen volgens verzoekster door de bestreden beslissingen werden geschonden, zodat voor wat dit aspect betreft het middel niet ontvankelijk is.

Verzoekster dienvolgens een schending van de door haar aangehaalde wetsbepalingen, verdragsbepalingen en beginselen geenszins aannemelijk maakt, zodat het enige middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf en twintig juli tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

mevr. N. MOONEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN.

Ch. BAMPS.